

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1194799/2

בבית הדין הרבני האזורי רחובות

לפני כבוד הדיינים:

הרב יהודה שחור – אב"ד, הרב יאיר לרנר, הרב ירון נבון

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אילנית פדרו)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד גילי יאסו)

הנדון: סירוב האשה לגור עם משפחת הבעל כעילה לגירושין

פסק דין

רקע-עובדתי

הצדדים, ילידי אתיופיה, עלו לישראל בשנת 1984, ונישאו זל"ז בישראל ע"י הרבנות בשנת 1993.

מנישואין אלו נולדו 6 ילדים, כש-4 מהם קטינים במועד הגשת התביעה.

הצדדים גרים בנפרד משנת 2017.

הצדדים התגוררו בביתם המשותף בעיר רחובות עד לפני כשנה ו 3 חודשים, אז עבר הבעל תאונת עבודה ונכרתה רגלו. לאחר שהות בבית חולים, עבר הבעל להתגורר בבית אמו ומשפחתו ברמלה, ומאז הוא מתגורר שם.

בתאריך 3.4.19 הוגשו לביה"ד ע"י ב"כ האשה תביעת גירושין ותביעת כתובה ותוספתה בסך 5,000 ש"ח צמוד לדולר.

עילת תביעת הגירושין היא שהבעל הוא אלכוהוליסט, מקלל את האשה, וכן הורחק ע"י המשטרה בגין אלימות כנגד הבת הבגירה.

במהלך דיון שהתקיים בביה"ד בתאריך י"א בתמוז התשע"ט 14.7.19, טענה האשה שברצונה להתגרש בגין מנהגו של הבעל לשתות שתיה חריפה: "הוא יושב ליד המכולת ושותה...".

לשאלת ביה"ד: "כמה פעמים?", ענתה האשה "כמעט באופן קבוע, כל יום...".

לעומת זאת טען הבעל שהיה שותה: "פעם בשבוע או פעמיים בשבוע... בירה אחת, שתיים מקסימום, לא יותר מזה...".

לגבי טענת המכות לבת הבגירה ענה הבעל: "כשהרבצתי לבת שלי היא הייתה בת 18, לא הרבצתי, היא התערבה והזמינו משטרה ויצאתי... אז נתתי לה "כאפה" פה, אז היא התקשרה והזמינה משטרה...".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בתאריך ח' במרחשון התש"פ 6.11.19 התקיים דיון נוסף בביה"ד, במהלכו ביקש ב"כ הבעל מביה"ד לקבוע מועד נוסף לדיון ובינתיים הוא וב"כ האשה ימשיכו בהידברות.

ביה"ד נעתר לבקשה וקבע מועד נוסף לחקירות הצדדים.

בדיון לחקירת הצדדים, שהתקיים בתאריך ג' בשבט התש"פ 29.1.20, הכריזה האשה שאינה מוכנה שהבעל יחזור לבית.

לדבריה, לאחר פציעת הבעל, באו וביקשו לשפץ את הבית המשותף כדי שיהיה נוח לבעל להתגורר בבית, ואז כשאנשי הביטוח הלאומי התקשרו בטלפון לבעל, הבעל אמר שהוא הולך לגור ברמלה:

"...באותו רגע התעצבנתי, מה הוא הולך לגור אצל המשפחה שלו? ... אמרנו לו בוא נבדוק ברחובות... הוא אמר שרוצה לגור רק ברמלה... יש לו את ההורים שלו, ואת האחות שלו... וכן הוא אלכוהוליסט... וכן הוא אמר לילדים "אמא שלכם שרמוטה... אמא שלכם זונה...", לי הוא לא אמר...

...

יש לו אחות שהיא חכמה, היא הייתה אומרת לי "אשה" במרכאות...

הוא הביא סטירה לבת וכתוצאה מזה התנפח לה ככה... כשהוא רצה להרביץ לי התכופתי... אני בעצמי הזמנתי משטרה, ראיתי שאי אפשר להשתלט עליו.."

מאידך גיסא הבעל בחקירתו טען: "את המשפחה בקיצור אני אוהב, גם את האשה..."

ביה"ד: "האם האשה הסכימה לעבור איתך דירה?"

הבעל: "ברחובות היא אמרה כן, אבל ברמלה היא לא רוצה..."

...

ביה"ד: כמה פעמים היה שותה?"

הבעל: פעם אחת, פעמיים וגם זה אולי בקבוק אחד בערב, בקבוק של בירה...

...

כל מצאו שאני הרמתי יד, אבל הם הכריחו אותי... קיבלתי בהתחלה 24 יום עבודות שירות..."

בסוף הדיון ביה"ד שאל את האשה:

ביה"ד: את רוצה לעבור לרמלה? האשה עונה בשלילה.

ב"כ הבעל: "אפשר לגור גם ברחובות".

הבעל: אני רוצה לגור ברמלה בגלל המצב שלי, אבל עכשיו הנה אני יכול לעמוד, אני יכול לגור בכול מקום, גם ברחובות..."

ביה"ד הורה לצדדים להגיש סיכומים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

דיון והכרעה

טענות האשה לגירושין הן שלוש:

- א. טענת האשה שאינה רוצה לעבור לעיר אחרת שהבעל מתגורר שם כיום (בית משפחתו).
- ב. טענת האשה שהבעל מכור לאלכוהול והוא מודה במקצת.
- ג. טענת האשה שהבעל התנהג באלימות כנגד הבת וגם בזאת מודה במקצת.

א. טענת האשה שאינה רוצה לעבור לעיר אחרת שהבעל מתגורר שם כיום

טענת האשה העיקרית לגירושין הינה שהיא והבעל חיו במשך שנים עם הילדים בבית המשותף ברחובות, ולאחר שהבעל עבר תאונת עבודה ושהה בבית חולים, עבר לגור בבית הוריו ואחותו ברמלה.

כתב הטור (אבן העזר הלכות כתובות סימן ע"ד):

"האומר לאשתו אין רצוני שיבואו לביתי אמך ואחיותיך, שומעין לו ותהיה הולכת להם... ולא יכנסו הם לה אלא אם ארע לה דבר כגון חולי או לידה, שאין כופין את האדם שיכנסו אחרים ברשותו, וכן היא שאמרה אין רצוני שיכנסו אצלי אביך ואמך ואחיותיך שומעין לה שאין כופין את האדם שיבוא אחרים ברשותו".

ובבית יוסף שם כתב שמקור דין זה הוא בדברי הרי"ף בתשובה (סימן ט"ו). וכתב הב"י:

"ובזה יפה כוח הבעל מכוחה, לפי שהמדור הוא של הבעל ולא שלה, לפיכך אינה יכולה למחות על ידן אלא בטענה...".

וכן הביא הדרישה בשם המגיד משנה.

ובשולחן ערוך (אבן העזר סימן ע"ד סעיף ט'):

"האומר לאשתו אין רצוני שיבואו לביתי אביך ואמך ואחיותך שומעין לו ותהיה היא הולכת להם... וכן היא שאמרה אין רצוני שיבואו לבית אביך ואמך אחיך ואחיותך ואיני שוכנת עמהם בחצר אחד מפני שמריעין לי, ומצירין לי, שומעין לה...".

וכתב הרמ"א:

"ודווקא שנראה שיש ממש בדבריה שהם מריעין לה וגורמין קטטה בינה לבעלה, אבל בלאו הכי אין שומעין לה, דהא המדור אינה שלה רק של בעלה...".

ומקור דינו של הרמ"א הוא תשובת רב אלפס שהביא רבינו ירוחם (בספר משרים נתיב כ"ג חלק

ה'): :

"נשאל מהרב אלפס, אם נתקוטטה אשה עם חמותה ולא רצתה לדור עמה, וכן אם קבל הבעל וטוען שיש הפסד בדירת חמותי עמה... יש מן הדין להוציאו או לא.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תשובה: המנהג בכול בתי דינין שכל מי שנתפס בכך שומעין לו, ונותנין לו אשה שתדור עמהן עד שיתברר ממי מהן נתגלגלה המריבה, ודוחין אותה מעל חברתה".

וכן כתב המגיד משנה על דברי הרמב"ם (הלכות אישות פרק יג הלכה יד):

"וכן היא שאמרה וכו': כך כתב הרב אלפס בתשובה... ובהשגות... ואני אומר אין אדם דר עם נחש בכפיפה, אלא כך הוא עיקר הדבר, שאם נראה לבית הדין שהם מריעין ומצירין לה וגורמין לה קטטה עם בעלה הדין עמה, ואם לאו כל הימנה... אינה יכולה למחות על ידן אלא בטענה".

אך הרמב"ם עצמו (הלכות אישות פרק יג הלכה יד) כתב סתמא:

"וכן היא שאמרה... שומעין לה, שאין כופין לאדם שישבו אחרים עמו ברשותו".

מוכח ששומעין לה בלי הוכחה.

ובספר שו"ת פרח מטה אהרן (ח"א שאלה ס') הקשה מדוע השמיט הרמב"ם שצריכה האשה להוכיח את דבריה?

וכתב הפת"ש (ס"ק א'):

"כתב בספר בית מאיר ברמב"ם לא נזכר כי אם אימו ואחותו, והיינו משום דסובר דמן הסתם נאמנות שמריעין לה, וזה דווקא באימו ואחותו שהן מן הנשים השונאות אותה, אבל הטור והשולחן ערוך אזלו בשיטת הה"מ שהביא הרמ"א בהגה, דווקא שנראה לבית הדין שיש ממש בדברים, ולהכי אפילו אביו ואימו, אלא מסתבר לע"ד דעת הרמב"ם בעל אימו ואחותו סתמא יכולה לטעון. עכ"ד, ע"ש".

וכן נראה בתשובות הרשב"א (המיוחסות לרמב"ן סימן ק"ב) שכתב:

"וגם אם אינה רוצה לדור עם חמותה, יכולה היא שתאמר לבעלה איני דרה עם אנשים שמצערים אותי ומרגילים קטטה בינה ובין הבעל, או שלא יבואו אמו ואחיותיו בגבולה, או שירחיקנה מגבולם...".

מוכח מדברי הבית מאיר בדעת הרמב"ם וכן מדברי הטור והשו"ע והרמב"ן שאשה נאמנת בטענה זו ואין צורך להביא שום הוכחות.

ובפד"ר (חלק א' עמוד 208) בפס"ד הרבנים הדיינים א. גולדשמידט, ש. ש. קרליץ, י. בבליקי זצ"ל כתבו בפירוש שיטה זו:

"כי דבר רגיל שהחמות והגיסה אחות הבעל מציקות לכלתן וגיסתן, ולכן מקבלים דבריה בטוענת כך, או שנבאר את זה על פי הסברו של הרמב"ם בעצם ההלכה "שומעין לה שאין כופין לאדם שישבו אחרים עמו ברשותו", כלומר מאמינים לאדם הטוען שפלוני מיצר לו ברשותו, ואף שאינה יכולה לטעון סתם אין רצוני להיות עמם, היינו דוקא לטעון סתם מפני שרשות זו גם רשות בעלה, אבל בבאה בטענה מפני שמצירין לה אינה מחוייבת להביא הוכחות על זה כי אין אדם מחויב להוכיח בדרשו להרחיק את המצירין לו ברשות שלו".

והבית מאיר פוסק כשיטת הרמב"ם שכתב: "ואולם מסתבר לע"ד דעת הרמב"ם דעל אמו ואחותו סתמא יכולה לטעון...".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

וכך כתב בעל הכנסת הגדולה על הסמ"ג (דינא דחיי חלק לאוין פרק א' דף פ"ג ע"א) שכתב:

"שומעין לה... ולעניין פסקא דמלתא מעשים בכל יום, כמו שנראה מדברי הרמב"ם דכשהיא טוענת שמצירים לה היא נאמנת, ואין נותנין לה אשה לידע ממי מהן נתגלגלה, אלא שומעין לה מיד..."

מוכח מדברי הפוסקים הללו שאם אשה טוענת טענה על קרובי הבעל שמצירין לה מאמינים לה ואין צורך בבירור נוסף.

אך בפד"ר המובא לעיל הביאו פוסקים החולקים וסוברים שאם האשה טוענת טענת "מצירין אותי" אין מאמינים לה בלי לברר את הדבר. כך כתב המהריק"ש (רבי יעקב קאשטרו, בשו"ת אהלי יעקב סימן ג'): :

"שגם כשהיא רוצה לצאת, שאינה רוצה לשכון עמהם, בעי טענה הנראית לבית הדין מפני שמריעין לה ומצירין לה... וכמו שביאר הרב בעל מגיד משנה דבעינן שיראה כן לבית דין... ועלה בידנו שכל שלא יתברר לדין שחמותה מצירה אינה יכולה לצאת מבית בעלה..."

וכן הביא שם שיטת מהר"א מונסון בשם הרמב"ן שיש צורך לברר את טענת האשה שקרוביו מריעין לה.

המורם מכל האמור לעיל כי מצינו מחלוקת ברבותינו הראשונים האם בטענת האשה שאינה רוצה לדור עם קרובי הבעל מפני שמצירין לה, האשה צריכה להוכיח את טענתה או שהאשה נאמנת בטענה זו בלי שום בירור.

וראה שם בפד"ר שכתבו שאפילו לשיטות שיש צורך בבירור טענות האשה אין צורך בהוכחות גמורות לגמרי, שכתבו:

"אולם גם אם יש צורך בבירור, אין הכוונה שיש צורך בהוכחות גמורות בראיות כדי לברר שמצירין לה, וכן משמע מלשון המגיד משנה והרמ"א הנ"ל "נראה לבית דין" היינו שאין צורך בעדות גמורה, אלא די בסיוע לדבריה מעין "רגלים לדבר" כדי להאמין לה לטענתה, ורק בטוענת בלי כל בירור שהוא אז אין מאמינים לה, ובכלל לא יתכן בענינים אלו לברר בירור ממש מי האשם ומי גרם למריבה, ואשה זו שביה"ד יושיב אותה עמהן לברר, לעולם לא תברר בירור גמור "ממי מהן נתגלגלה המריבה", ורק מעין בירור תוכל להביא לפני ביה"ד שישמש לרגלים לדבר עד שיהא "נראה לבית דין ממש בדבריה" ולפי ראות עיניו ידון בית הדין..."

תמצית דברי הרבנים הדיינים שאפילו לדברי אלו הסוברים שאשה הטוענת שאינה רוצה שקרובי בעלה יגורו אתה צריכה להוכיח את דבריה, ברם אין צריך הוכחה מוחלטת אלא בירור קצת לפי ראות ביה"ד.

אם כך הדבר, במקרה המונח לפנינו האשה חוזרת וטוענת שהבעל עזב את הבית (לאחר תאונת העבודה) ועבר להתגורר אצל אמו ואחותו, והבעל רוצה שתבוא להתגורר איתו בבית משפחתו, והאשה מסרבת וטוענת שהם מתגוררים במקום מגוריה הנוכחי מתקופת הנישואין ואין היא רוצה להעתיק את מקום המגורים לעיר אחרת ולביתו של משפחת הבעל, ומדברי האשה עלה בדיון כי אחותו של הבעל מציקה לה בקנטורים והשפלות ולכן אינה רוצה לחיות בקרבתה, וזו הסיבה שהפסיקה לאחר כמה ביקורים בבית החולים להמשיך להגיע ולבקר את בעלה בזמן ששהה שם בתקופת פציעתו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כל הדיון בדברי הראשונים הפוסקים וכן בדברי השולחן ערוך והרמ"א, היינו במקרה שהבעל והאשה גרים בבית אחד וקרובי משפחתו של הבעל באים להתגורר עמם והאשה טוענת שהם מציריין לה האם צריכה להוכיח קצת או לא, אבל במקרה דנן הרי הבעל והאשה התגוררו בבית משותף בעיר רחובות שנים רבות, והבעל לאחר פציעתו רוצה לעבור לבית אמו ואחותו בעיר רמלה ורוצה שאשתו תעבור אף היא, הבעל לא העלה שום נימוק מתקבל על הדעת לדרישה זו, לעומתו טוענת האשה שהיא רוצה להמשיך בבית המגורים המשותף כפי שהיה עד כה, ומנמקת האשה את סירובה בכך שאחותו של הבעל מעליבה ומשפילה אותה ואינה רוצה לחיות בחברתה, ביה"ד התרשם שהאשה דוברת אמת ופיה וליבה שוים, ורק הבעל עומד על דעתו שישאר במקום ביתו החדש, (ומה שבסוף הדיון ב"כ הבעל התערב ואמר שאפשר גם לגור ברחובות, נראה לבית הדין שדעתו של הבעל אינה כך וכי הוא עומד על דעתו בתוקף), ולכן כולי עלמא מודים שאין האשה צריכה לעבור לעיר ולבית אחר שמתגורר בו הבעל ושם מתגוררים בני משפחתו, במיוחד שטוענת שבני משפחתו מציקין לה וניכרים דברי אמת.

ב. טענת אשה שהבעל מכור לאלכוהול והבעל מודה במקצת

מצינו בדברי הפוסקים המדמים מי שמכור לשתיית אלכוהול לדין "רועה זונות", שדינו יוציא ויתן כתובה.

מקור הדין בבית יוסף (אבן העזר ריש קנ"ד) שכתב:

"מצאתי כתוב בשם ספר האגודה, לאה טוענת על ראובן שהיה רועה זונות והוא כופר, ופסקתי שאם תביא עדים שהוא כן יוציא ויתן כתובה, אי בעית אימא קרא ואי בעית אימא סברא ואי בעית גמרא, קרא דכתיב "אם תקח נשים על בנותי", גמרא דאמרינן הכא והוא דאפשר בסיפוקיהו ובנידון זה יאבד הון, סברא דגרע מכול הנהו דפרק המדיר".

בפשטות חלק מבתי הדין רוצים לדמות מקרה שאדם מבזבז את ממונו על משקאות חריפים הרי הוא כרועה זונות שמבזבז את ממונו לצורך הנאתו שחייב לגרש את אשתו, שהרי לא יוכל לפרנס את משפחתו עקב כך שמוציא כספים רבים לצורך הנאתו.

ברם מצינו בשו"ת חכם צבי (ס' קלג) שכתב:

"ודברי אגודה שהביא הרב הרמ"א אינם עניין לכאן, דהתם ברועה זונות ומוחזק לכך ועומד במרדו, ומטעם שכתב בעל האגודה דרועה זונות יאבד הון וסופו לא יהיה בידו לפרנסה, ואף שאין דעתי נוחה בטעם זה שיהא נידון על שם סופו כבן סורר ומורה, דחידוש הוא ולא גמרינן מיניה, מכל מקום אפילו לדברי האגודה אין הדברים אמורין אלא במוחזק לכך".

וכתב חברי הדיין הרב חיים וידאל שליט"א (לא התפרסם):

"הרי אנו למדים מדברי החכם צבי שני יסודות באיבוד ממון, האחד שאפילו שעכשיו עוד לא מבזבז הבעל כסף ויכול כרגע לפרנס את אשתו, אבל אם בעתיד ימשיך במעשיו והרגילות במעשים אלו שאדם מפסיד את כספו ובסוף לא יוכל לפרנס את אשתו הרי חייב לגרש, השני שצריך שהבעל יהיה מוחזק בכך, דהיינו שאין הדבר הוא חד פעמי אלא הבעל עושה בקביעות את מעשיו הנלוזים ומבזבז את ממונו."

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לכאורה היה אפשר לדמות את דינו של הבית יעקב למקרה העומד לפנינו כיון שאדם השותה לשוכרה הוא בחזקת מאבד הון וחייב לגרש.

אלא שיש מקום להבדיל, בין אדם המכור למשקאות אלכוהוליים וכדי להשיגם מבזבז את ממונו במקום לפרנס ולזון את אשתו ומשפחתו, שהרי זה דומה לדינו של הבית יעקב, אך במקרה דנן גם לפי טענת האשה הבעל שותה בערב ליד המכולת ובא שיכור הביתה, ולפי דברי הבעל שותה בקבוק אחד או שתיים... (והאשה לא הכחישה), ושתייה של בקבוק בירה או שתיים אפילו כל יום לא נחשבים לאדם שמאבד הון וחייב לגרש. (לכל היותר הדבר דומה לאדם שמעשן סיגריות ומוציא על קנייתם כסף).

ג. טענת האשה שהבעל התנהג באלימות כנגד הבת והוא מודה במקצת

והנה האשה טוענת שעקב מנהגו של הבעל לשתות משקאות חריפים נהג באלימות בבית במיוחד כלפי הבת, ואף הבעל הודה בכך בדין, ובעקבות אירוע זה אף הוזמנה משטרה לבית, (בעקבות כך הורחק מהבית 15 יום), וכן האשה טוענת שהבעל ניסה להכות אותה וברגע האחרון התחמקה ממנו. במהלך הדיונים התרשם ביה"ד שהבעל היה מטיל פחד ואימה בבית על אשתו ועל משפחתו, ולמרות כל זה הייתה מוכנה האשה להבליג על החיים הקשים במחיצת הבעל ובלבד שיחזור להתגורר בבית המשותף, אך הבעל בחר להעתיק את מקום מגוריו לעיר אחרת ולגור בקרבת משפחתו, לטענת האשה בני משפחתו (אחותו) מצערות אותה ומתקוטטין עמה ואינה יכולה אף להפגש עמה.

ומצינו בשו"ת התשב"ץ (חלק ב' סימן ח'):

"אשה שבעלה מצער אותה הרבה עד שמרוב צער היא מואסת אותו והכל יודעים שהוא אדם קשה הרבה והיא אינה יכולה לסבול אותו לרוב הקטטות והמריבות... הודיענו מה הדין בזה?

והשיב:

"קרוב הדבר בזה שיוציא ויתן כתובה, דקיימא לן "לחיים ניתנה ולא לצער" דנפקא לן מקרא דכתיב "כי היא היתה אם כל חי" ובפרק אף על פי (כתובות ס"א א') ואפילו במדיר את אשתו בדברים שאין לה צער כל כך אמרינן יוציא ויתן כתובה... כל שכן בצער תדיר שיש לנו לומר יוציא ויתן כתובה "לפי שאין אדם דר עם נחש בכפיפה"... ומקרא מלא דבר הכתוב (משלי י"ז, א') "טוב פת חריבה ושלוה בה מבית מלא זבחי ריב"... ועוד כתוב (שם, ט"ו י"ז) "טוב ארוחת ירק ואהבה שם משור אבוס ושנאה בו", הרי שיותר קשה היא מריבה מחסרון מזונות, ואיזו טובה יש לאשה שבעלה מצערה במריבה בכל יום ויום? ואפילו לכוף אותו להוציא יש לדון מקל וחומר דבעל פוליפוס (כתובות ע"ז עמוד א') דהשתא מפני ריח הפה כופין, מפני צער תדיר מר ממות לא כל שכן?..."

וכן פסק הרמ"א (סימן ע' סעיף י"ב):

"אם הייתה לה קטטה עם בעלה ולא מהדר לה עמו והמניעה ממנו ולותה למזונות צריך לשלם לה".

מקור דין זה הוא בדברי המרדכי פרק דיני גזירות.

המורם מדברי רבותינו שאדם הגורם לסביבתו הקרובה ובמיוחד לבני משפחתו חיי צער וסבל הגורמים לפחד ואימה ממנו הרי אדם זה צריך לגרש את אשתו וחייב לשלם את כתובתה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ובשולי הדברים הללו יש להביא את הגמרא במסכת בבא מציעא (נ"ט עמוד א'): "אמר רב חלבו: "לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו", וכן הגמרא במסכת יבמות (דף ס"ב עמוד ס'): "האזהב את אשתו כגופו והמכבדה יותר מגופו... עליו הכתוב אומר: "וידעת כי שלום אהלך"...".

והרמב"ם (הלכות אישות פרק ט"ו הלכה י"ט) פסק:

"וכן צוו חכמים שיהיה אדם מכבד את אשתו יותר מגופו ואזהבה כגופו, ואם יש לו ממון מרבה בטובתה כפי הממון, ולא יעיל עליה אימה יתירה, ויהיה דיבורו עמה בנחת, ולא יהיה עצב ולא רוגז...".

סוף דבר הכול נשמע, תורתנו הקדושה הקפידה מאד על כיבוד ויקרת האשה כפי שמובא לעיל דברי הגמרא והרמב"ם, אך במקרה דנן כללי ההתנהגות הללו לא עמדו לעיניו של הבעל ולכן צריך לגרש את אשתו ולשלם לה את כתובתה.

פסק דין:

א. לבעל יש ודאי מצווה לגרש את אשתו.

ב. יש לקבוע מועד לסידור גט בהקדם תוך שישים יום, ולהזמין את הצדדים כמקובל.

ג. הבעל ישלם את הכתובה בסך 5,000 ש"ח.

הרב יאיר לרנר

יש לענ"ד גם לקחת בחשבון את הנחק הממושך שבין הצדדים, שהוא לכשעצמו מורה על כך שחיי הנישואין הגיעו לקיצם. זוהי מציאות שקיימת, גם כאשר לא קובעים מי האשם בכך.

במקרה דנן הצדדים גרים בדירות נפרדות משנת 2017. לפי גירסת הבעל בדיון (והאשה הכחישה זאת), האשה עזבה את חדר השינה ועברה לסלון משנת 2013 (בתקופת ההריון של הבת ילידת 2013), יוצא שתקופה ממושכת ביותר יש נתק עמוק בין הצדדים.

בהצטרף לכל האמור לעיל לענ"ד, ודאי הוא שמצווה על הבעל לגרש את האשה, ויש אולי אף מקום לקבוע שיש חיוב גט.

הרב יהודה שחור - אב"ד

אני מצטרף לאמור לעיל.

הרב ירון נבון

לאור האמור לעיל פוסק ביה"ד:

א. ודאי הוא שיש מצווה על הבעל לגרש את אשתו (ואולי יש עליו גם חיוב לגרשה).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב. הבעל חייב לאשה 5,000 ש"ח בגין הכתובה.

ג. המזכירות תזמין את הצדדים לסדור גט.

מותר לפרסם פסק דין זה לאחר השמטת השמות והפרטים המזהים

ניתן ביום כ"ה בסיון התש"פ (17/06/2020).

הרב ירון נבון

הרב יאיר לרנר

הרב יהודה שחור – אב"ד